

АПЕЛАЦИОНИ СУД БРЧКО ДИСТРИКТА
БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ
Број: 96 0 К 001442 10 Кж
Брчко, 21.01.2011. године

У ИМЕ БРЧКО ДИСТРИКТА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ!

Апелациони суд Брчко дистрикта Босне и Херцеговине у вијећу састављеном од судија Драгане Тешић, као предсједника вијећа, Срђана Недић и Руже Глигоревић као чланова вијећа, уз учешће Радмиле Томић као записничара, у кривичном предмету против оптуженог К.Ј. из Б., због кривичних дјела Тешка тјелесна повреда у покушају из члана 169. став 1. у вези са чланом 28. став 1. Кривичног закона Брчко дистрикта БиХ и кривичног дјела Недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 365. став 1. истог закона, одлучујући о жалби браниоца оптуженог С.М., адвоката из Канцеларије за правну помоћ Брчко дистрикта БиХ, изјављеној против пресуде Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 0 К 001442 09 К од 18.06.2010. године, након јавне сједнице вијећа одржане дана 21.01.2011. године у присуству тужиоца Тужилаштва Брчко дистрикта БиХ Дејане Јовановић, браниоца оптуженог С.М., адвоката из Канцеларије за правну помоћ Бд БиХ у одсуству уредно обавијештеног оптуженог донио је и јавно објавио

ПРЕСУДУ

Жалба браниоца оптуженог К.Ј. из Б. се дјелимично уважава и пресуда Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 0 К 001442 09 К од 18.06.2010. године преиначавачу у правној квалификацији кривичног дјела за које је оптужени оглашен кривим, одлучи о казни и трошковима поступка, тако што суд оптуженог оглашава кривим због два кривична дјела Лака тјелесна повреда из члана 170. став 1. Кривичног закона Брчко дистрикта БиХ па му суд за иста утврђује казне затвора у трајању од по 2 мјесеца

а за кривично дјело Недозвољено држање оружја или експлозивних материја из члана 365. став 1. Кривичног закона Брчко дистрикта БиХ утврђује казну затвора у трајању од 30 дана, па му суд због почињених кривичних дјела, а уз примјену чланова 7., 42., 43., 49., 54., 61. и 62. Кривичног закона Бд БиХ.

ИЗРИЧЕ УСЛОВНУ ОСУДУ

Суд оптуженом утврђује јединствену казну затвора у трајању од 3 мјесеца која неће бити извршена ако оптужени у року од двије године не почини ново кривично дјело.

Суд оптуженог ослобађа обавезе плаћања трошкова кривичног поступка.

У погледу изречене мјере безбиједности првостепена пресуда остаје непромијењена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда Брчко дистрикта БиХ 96 0 К 001442 09 К од 18.06.2010. године оптужени К.Ј. оглашен је кривим да је радњама описаним у изреци те пресуде починио два кривична дјела Тешка тјелесна повреда у покушају из члана 169. став 1. у вези са чланом 28. Кривичног закона Бд БиХ (у даљем тексту КЗ Бд БиХ) за која су му уз примјену чланова 50. тачка б. и 51. став 1. тачка е. КЗ Бд БиХ утврђене казне затвора у трајању од по 2 мјесеца, те да је починио кривично дјело Недозвољено држање оружја или експлозивних материја из члана 365. став 1. КЗ Бд БиХ, за која му је утврђена казна затвора у трајању од 30 дана. Потом је оптужени због почињених кривичних дјела а уз примјену чланова 7., 42., 43., 49. и 54. КЗ Бд БиХ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 мјесеца.

На основу члана 78. КЗ Бд БиХ од оптуженог су одузети једна пушка М-48 сер. броја К 21687, један пушчани метак цал 7,9 мм и један кухињски нож са плаво бијелом дршком, а као предмети који су употријебљени за извршење кривичних дјела.

На основу члана 188. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта БиХ (у даљем тексту ЗКП Бд БиХ) оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 937,00 КМ и паушал за ради суда у износу од 100,00 КМ, све у року од 15 дана по правоснажности пресуде, а под пријетњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу је у законском року изјавила бранилац оптуженог, адвокат С.М. из Канцеларије за правну помоћ Брчко дистрикта БиХ. Жалбу улаже због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривично правној санкцији, одузимању имовинске користи и трошковима кривичног поступка. На крају жалбе предлаже да Апелациони суд Бд БиХ жалбу уважи као основану и пресуду Основног суда Бд БиХ преиначи тако што ће оптуженог К.Ј. ослободити од оптужбе или да наведену пресуду укинути у цијелости и одржати главни претрес.

Тужилаштво Брчко дистрикта БиХ (у даљем тексту тужилаштво) поднијело је одговор на жалбу браниоца у којем сматра да жалба није основана ни по једном од наведених жалбених разлога. Предлаже да Апелациони суд Бд БиХ одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог.

На јавној сједници вијећа Апелационог суда одржаној дана 21.01.2011. године бранилац оптуженог је у потпуности остала при жалбеним наводима с приједлогом из жалбе.

Тужилац је остала при одговору на жалбу као и при приједлогу наведеном у одговору на жалбу.

Овај суд је испитао побијану пресуду у складу са чланом 306. ЗКП Бд БиХ односно у границама жалбених навода и одлучио као у изреци из слиједећих разлога:

Жалба браниоца оптуженог је дјелимично основана.

Бранилац оптуженог у жалби неосновано указује да је првостепени суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 297. став 1. тачка к. ЗКП Бд БиХ, јер је изрека пресуде противрјечна разлозима пресуде и што у пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама.

У изреци одлуке се наводе мјесто, вријеме и начин на који су се десили инкриминисани догађаји, а у образложењу одлуке првостепени суд наводи на основу којих доказа је утврдио одлучне чињенице, и на основу којих је суд утврдио да је оптужени починио кривична дјела за које је оглашен кривим. На страни трећој образложења одлуке суд указује на исказе саслушаних свједока, те које одлучне чињенице је утврдио на основу тих исказа које је прихватио. Ту, суд наводи да је на основу исказа оштећених К.Ј. и Ђ.М. утврдио да их је оптужени убо ножем. Суд потом наводи зашто је прихватио исказе наведених свједока као и вјештака медицинске струке и које чињенице је утврдио на основу налаза вјештака. Суд прихвата и налаз вјештака др. П.Г. у погледу урачунљивости оптуженог у вријеме извршења кривичног дјела и то чини на странама 4. и 5. образложења одлуке. Овај суд не налази противрјечности између изреке пресуде и разлога исте нити да су изостали разлози о одлучним чињеницама, јер је суд како је то наведено у образложењу одлуке навео који су докази provedени и које одлучне чињенице су утврђене на основу provedених доказа.

Није бранилац у праву када истиче да је суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 297. став 2. ЗКП Бд БиХ, јер приликом доношења пресуде није примјенио одредбу члана 65. ЗКП Бд БиХ (наредба за одузимање предмета) и одредбу члана 66. ЗКП Бд БиХ (привремено одузимање предмета без наредбе). Наиме, одузети предмети пушка М-48 и један метак цал 7,9 мм не могу се сматрати као незаконито прибављени докази из разлога што су наведени предмети предати полицији, а полиција је издала потврду о одузимању оружја и муниције као доказ Д-15 тужилаштва. На овом мјесту треба указати на чињеницу да полиција није вршила претрес куће оптуженог него су одузети предмети предати полицији на дворишту, а што искључује обавезу суда да поступи на начин како се указује у жалби. Уосталом одредбом члана 66. ЗКП Бд БиХ (привремено одузимање предмета) прописано је да се предмети из члана 65., став 1. ЗКП могу и привремено одузети и без наредбе суда уколико постоји опасност од одлагања. Потом је наведено, уколико се особа која се претреса изричито успротиви одузимању предмета тужилац ће у року од 72 сата од извршеног претреса поднијети судији за претходни поступак захтјев за накнадно одборење за одузимање предмета. У конкретном случају није се радило о претресу куће оптуженог него поступању полиције по пријави да је извршено кривично дјело када је извршена предаја предмета овлашћеним службеним лицима, а том приликом није било ни противљења оптуженог. Чињеница да је оптужени одбио да потпише потврду о одузимања предмета не значи да је одузимање извршено противзаконито, оптужени је само искористио своје право да не потпише потврду.

Такође се жалбом неосновано указује да је првостепени суд погрешно или непотпуно утврдио чињенично стање. По мишљењу овог суда, суд је утврдио чињенично стање на основу provedеног доказног поступка о чему је у образложењу одлуке навео разлоге своје одлуке. Суд је правилно утврдио да је пушка која је одузета била у кући оптуженог К.Ј. коју је неовлаштено држао. Наведену пушку је из куће полицији предао син оптуженог П.Ј. чији исказ је првостепени суд прихватио, а о чему је дао и за овај суд ваљане разлоге. Бранилац у овом дијелу жалбе погрешно тумачи исказе свједока Ђ.М. и К.Ј. да су ови потврдили да оптужени није имао пушку. Наведена два свједока су кроз своје исказе истакли да нису видјели да ли је оптужени имао пушку а нису потврдили да оптужени није имао пушку.

Одредбом члана 299. став 2. ЗКП Бд БиХ у ставу другом прописано је да непотпуно утврђено чињенично стање постоји и када на то указују нове чињенице или нови докази. Бранилац иако се позива на непотпуно утврђено чињенично стање не указује које су то нове чињенице или нови докази који указују на непотпуно утврђено чињенично стање.

Насупрот напријед наведеним жалбеним разлозима овај суд сматра да се жалбом браниоца правилно указује да је првостепени суд починио повреду Кривичног закона, када је радњу извршења кривичног дјела правно оцијенио као кривично дјело Тешка тјелесна повреда у покушају.

Првостепени суд је по оцјени овог суда починио битну повреду Кривичног закона на штету оптуженог прописану чланом 298. став 1. тачка д. ЗКП јер је у погледу кривичног дјела које је предмет оптужбе примијенио закон који се не може примјенити. Из проведених доказа током главног претреса неспорно је утврђено да је оптужени оштећеним, К.Ј. и Ђ.М. наведене прилике нанио лаке тјелесне повреде. Вјештак медицинске струке др Ц. је утврдио да се ради о лакој тјелесној повреди и указао на начин и механизам наношења исте. Вјештак је такође у свом налазу указао и на интензитет убода приликом наношења повреде па је утврдио да је убод слабијег до средње јаког интензитета, а да повређивањем није настала ни посредна нити непосредна опасност по живот, као ни знатно оштећење функције којег важног дијела тијела или органа. Да је оптужени имао намјеру да тешко тјелесно повриједи оштећене имајући у виду како се догађај десио, оштећене је несметано мога тешко тјелесно повриједити али по оцјени овог суда тај вољни моменат да тешко тјелесно повриједи оштећене није био присутан код оптуженог. У погледу намјере оптуженог да оштећене тешко тјелесно повриједи како се то оптужницом тврди није изведен ни један релевантан доказ који би ишао у том правцу. Неосновано се и неувјерљиво намјера оптуженог да тешко тјелесно повриједи оштећене заснива само на чињеници да је нож који је оштећени употребио био сасвим погодном средством. Управо из наведених разлога овај суд сматра да је умишљај оптуженог као његов субјективности однос према извршеном кривичном дјелу био управљен ка извршењу кривичног дјела лаке тјелесне повреде.

Одредбом члана 280. ставом 2. ЗКП БД БиХ (везаност пресуде за оптужницу) прописано је да суд није везан за приједлог тужиоца у погледу правне оцјене дјела. На ову законску одредбу се указује из разлога што је првостепени суд имао могућност да радње оптуженог од стране тужилаштва квалификоване као тешка тјелесна повреда у покушају из члана 169. став 1. у вези са чланом 28. став 1. КЗ БД БиХ, правно квалификује у складу са утврђеним чињеничним стањем до којег се дошло након проведеног доказног поступка.

Неосновано бранилац истиче да је оптужени оштећеним нанио лаке тјелесне повреде искључиво у нужној одбрани. Током доказног поступка нису изведени докази који би указивали да је оптужени физички нападнут од оштећених па да је он одбијајући истовремени противправни напад од себе, а поступајући у нужној одбрани оштећеним нанио лаке тјелесне повреде. Како није било напада оштећених на оптуженог а самим тим ни битног елемента за постојање института нужне одбране, приговор браниоца у том дијелу је и неаргументован и неоснован. Чињеница да су се оптужени непристојно понашали у кући оштећеног ни у ком случају не може бити оправдање за такво понашање оптуженог.

Што се тиче жалбеног разлога који се односи на одлуку о кривично правној санкцији овај суд сматра да је приговор браниоца оптуженог основан. Првостепени суд је као олакшавајуће околности на страни оптуженог цијенио да се ради о лицу поодмакле животне доби, да је слабог здравственог стања, да оштећени не постављају имовинско правни захтјев, нити се придружују кривичном гоњењу, и све су то околности које утичу у смислу члана 49. КЗ БД БиХ (општа правила за одмјеравање казне) да казна буде мања или већа. Међутим суд није дао прави значај наведеним олакшавајућим околностима, а уз то суд је пропустио да утврди и друге олакшавајуће околности као што су да оптужени до сада никада није осуђиван иако

се ради о особи која има скоро 80 година, те чињеницу да се ради о особи која је лошег имовног стања, а које би све околности сигурно утицале на врсту и висину казне. Такође треба нагласити да је овај суд оптуженом за два кривична дјела лака тјелесна повреда из члана 170. став 1. КЗ Бд БиХ како је и правно квалификовао наведене радње, будући да није прихваћена правна квалификација кривичних дјела из првостепене пресуде, изрекао блаже санкције најприје из разлога што се ради о кривичним дјелима за које је прописана блажа кривична санкција а уважавајући све олакшавајуће околности уз истовремено одсуство отежавајућих околности. У погледу кривичног дјела Неовлаштено држање оружја или експлозивних материја из члана 365. став 1. КЗ Бд БиХ казна затвора у трајању од 30 дана коју је утврдио првостепени суд је по оцјени овог суда одмјерена престога, јер се у довољној мјери није водило рачуна о олакшавајућим околностима. У вези са напријед наведеним овај суд након што је утврдио појединачне казне оптуженом за кривична дјела за која је оглашен кривим оптуженом је уз примјену одредбе 54. КЗ БД БиХ (стицај кривичних дјела) и одредбе члана 61. (условна осуда) КЗ Бд БиХ и члана 62. (услови за изрицање условне осуде) КЗ Бд БиХ изрекао условну осуду тако што му је утврдио јединствену казну затвора у трајању од 3 мјесеца која неће бити извршена ако оптужени у року од 2 године не почини ново кривично дјело. Управо изречена условна осуда је по оцјени овог суда она врста кривичноправне санкције, којом ће се постићи сврха кажњавања како са аспекта генералне тако и са аспекта специјалне превенције а која сврха кажњавања је прописана чланом 42. КЗ Бд БиХ. Изреченом санкцијом ће се на оптуженог довољно утицати да убудуће не чини кривична дјела а тако и на остале да иста не чине, те је по мишљењу овог суда изречена санкција потпуно адекватна личности оптуженог а тако и тежини почињених кривичних дјела. Није било мјеста изрицању казне затвора из разлога јер иста не би била адекватна ни личности оптуженог а ни самом стицају околности под којим су кривична дјела извршена. Ту прије свега треба имати у виду и допринос оштећених да дође до инцидентне ситуације када је оптужени починио кривична дјела Лака тјелесна повреда.

Основано се жалбом приговара на одлуку и у дијелу који се односи на трошкове кривичног поступка. Правилно је суд утврдио висину трошкова који су настали током трајања кривичног поступка, међутим суд није правилно поступио када је оптуженог обавезао да плати трошкове поступка у износу од 937,00 КМ који су реално и настали на име извршених плаћања услуге вјештачења и доласка свједока на главни претрес те да на име паушала плати 100,00 КМ. Одредбом члана 188. ЗКП (трошкови поступка када се оптужени огласи кривим) ставом 4. прописано је да суд може ослободити оптуженог да накнади у цјелини или дјелимично трошкове кривичног поступка ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање оптуженог или особе коју је дужан да издржава. Иако је суд утврдио да је оптужени лошег имовног стања да се бави земљорадњом а и да је поодмакле животне доби суд је оптуженог обавезао да у потпуности измири све трошкове кривичног поступка иако би њиховом исплатом било доведено у питање издржавање оптуженог. Оптуженом је управо због слабог имовног стања и одређен бранилац из Канцеларије за пружање правне помоћи а што произилази из рјешење Основног суда Бд БиХ број 96 0 К 001442 09 К од 20.01.2010. године. Будући да је овај жалбени разлог основан суд је оптуженог ослободио у цијелости обавезе плаћања трошкова кривичног поступка.

У складу са напријед наведеним чињеницама и околностима овај суд сматра да је жалба браниоца оптуженог основана, па ју је као такву требало уважити и преиначити првостепену пресуду.

Били су то разлози због којих је одлучено као у изреци пресуде, а у складу са чланом 314. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта БиХ.

ЗАПИСНИЧАР

Радмила Томић

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА

Драгана Тешић